

Честолюбивость, е тѣжния камъ всичко что сме начинjali и направили така, что-то да ся одобри отъ други-ты чловѣцы и да го припознають за право и добро.

Срамъ, пакъ незадоволство съ това, что сме направили, за кое-то свѣтъ-тъ злѣ сѣди.

Милостивность, или *благосклонность* привлачи насъ камъ лице, кое-то ни допада за всички-ты неговы поволны постѣпки и урыдный животъ.

Благодарность е познаваніе добро, кое-то е намъ нѣкой направиль, и любовь, съ кою-то ся трудимъ, та пакъ му повръщаме съ добро.

Надѣжда, или *Надѣваніе* е радваніе за възможнѣ честь, коя-то ни очяква. Кога ся увѣримъ, че тая честь ще може ни измами, тогова нашя-та надѣжда е прѣминѣла у *вѣроятность*. —

Страхъ е боязнь или душевно неспокойствіе, кой-то ни причинява не сполука. Кога ся увѣримъ, че тая не сполука неможе ни найде, тогова страхъ-тъ е прѣминѣль въ *отчаяніе*, въ *безнадѣжность*.

Двоеумность е промѣна отъ радостъ и жалость за това, за кое-то още незнаемъ направо, щели ни падне въ дѣлъ или неще.

Малодушіе е прѣминѣло глѣбокъ-тъ надѣждѣ, недостатъ-къ на срѣдце-то и постоянство.

Чезня е силно чяканіе за нѣкое пожелаемо добро, кое-то ни за много врѣмя остая.

Срѣдня и *гнѣвъ* ся появява внезапно, съ мръзость смесены, запаленъ на неправдѣ или